

2022/2023

Po letních prázdninách jsme se s novými kamarády opět sešli ve Violce. Objevovali jsme zapomenuté hračky i hry. Zvykali si na violkové rytmy a rituály. Opět se každý čtvrtěk těšíme na tetu Janu a její pohádkové eurytmické příběhy.

Na zahradě dozrávaly hrušky a jablíčka a tak jsme každý den sbírali a ochutnávali ta, která spadla do trávy. Lezli jsme do větví stromů, houpali se na houpačkách. V kuchyňce jsme vařili zeleninové polévky, pekli dorty. Pozorovali jsme brouky a sbírali šnečky. Na pískovišti kluci stavěli hrady, věže, hloubili příkopy a hledali poklady.

Koncem září jsme si prožili svátek svatého Michaela a každý si vyrobil dřevěný michaelský meč. V říjnu jsme si vyzkoušeli práci se dřevem, opracovali jsme větvičky a zavěsili na ně nasbírané barevné listy i kaštany.

Při našich pátečních výletech do Nemošic jsme pozorovali kachny na řece, zahlédli jsme srnky i bažanty. Sbírali jsme barevné listí a v kyticích ho vozili maminkám.

Na zahradě jsme sbírali spadaná jablka, ořechy a hrabali jsme spadané listí. Okna Jitřenky vyzdobily průsvity stromu.

V listopadu jsme se těšili na Martinskou slavnost, každý si vyrobil lucerničku, vyprávěli jsme si příběh o svatém Martinovi, o tom, jak se o svůj plášť rozdělil se žebřákem. S rodiči jsme se vydali za světél našich lucerniček tajemnou cestou lesem až k naší vrbě na louce v Nemošicích. Téměř jsme ji nepoznali, byla krásně osvětlená svíčkami a pod ní byly ukryté zlaté podkovičky. Najít odvahu a vydat se pro podkovičku přes temnou louku úplně sám nebylo vůbec jednoduché. Všichni to zvládli, někdo s pomocí kamaráda, tety či maminky. Všichni si domů odnášeli prožitek překonání tmy světlem, nejen venku v lese, ale i uvnitř sebe samého.

Podzimní listopadové dny nám rozzářila barevná sluníčka, která z příze umotaly Jitřenky.

Adventní čas jsme přivítali koncem listopadu na společné podvečerní slavnosti, při které jsme rozsvítili adventní spirálu ze zelených smrkových větví svým vlastnoručně vyrobeným svícem z jablíčka. Na cestě touto spirálou nás svým zpěvem a hrou na housle doprovodily naše maminky.

A potom jsme se pustili do vánočního tvoření. Vyšivali jsme zlatou nitkou hvězdu na vánoční přání, navlékali jsme řetězy ze slámy, vyráběli jsme ozdoby na stromeček. Aby nám čas těšení se na Vánoce příjemně plynul, upekli jsme si perníčky, Jitřenky vyrobily betlém. Každý den jsme vyráběli máčené svíčky ze včelího vosku. Vyprávěli jsme příběh O cestě Marie a Josefa do Betléma, zpívali jsme adventní písně a koledy. V den zimního slunovratu jsme z těsta upekli slunce a ozdobili jeho paprsky sušeným ovocem.

V lednu jsme nechali doznít vánoční náladu vyprávěním příběhu O Třech Králich. Každý si vyrobil královskou korunu ozdobenou barevnými drahokamy. I ve Violce jsme našli vánoční dárky – švihadla a dřevěné chůdy. Hned jsme je v parku před Violkou vyzkoušeli. Ale nebylo to vůbec jednoduché. Jakmile bude teplo a sluníčko, začneme skákat přes švihadlo mnohem častěji.

Když nachumelilo, vydali jsme se na nedaleký kopec bobovat a stavět sněhuláky.

V Nemošicích jsme se klouzali na zamrzlých kalužích, hledali jsme stopy „divočáka“, kterého někteří zaslechli v křoví nedaleko nás.

Při jedné z pátečních výprav se k nám přidala černobílá kočička, pohrála si s námi a doprovodila nás při naší cestě podél Chrudimky. Na autobus však s námi nešla, i když si to děti moc přály.

V lednu jsme si umotali bambule z vlny a trénovali jsme házení a chytání o zeď i ve dvojici, vyhazovali jsme je ke stropu a ještě jsme stihli tlesknout. Moc nás bavilo počítání s bambulemi.

V únoru jsme se začali chystat na masopust. Z barevných papírových proužků jsme slepovali řetězy, z papíru jsme skládali barevné panáčky. Tančili jsme a zpívali veselé písničky. Na závěr masopustu jsme se převlékli do masek a v masopustním reji jsme tančili, zpívali i hráli na hudební nástroje.

Ten den bylo opravdu veselo. Na závěr jsme si pochutnali na koblíchách, které nám usmažila jedna z maminek.

V březnu se Jitřenky pustily do tkaní koberečku, vybrat si barvy, namotat klubíčka a procvičit prstíky, aby dobře poslouchaly není v začátcích vůbec jednoduché. A tak se každý svým vlastním tempem pustil do práce.

Koncem března si každý vyrobil Morenu z vyfouknutého vajíčka, proutků a lýka. Při pátečním výletu do Nemošic jsme ji po Smrtné neděli poslali po řece. A přivítali jsme jarou pučícími proutky ovázanými červenými stužkami.

V dubnu jsme „malovali“ vajíčka barevným voskem. Nebylo to vůbec jednoduché, taková jemná práce vyžaduje klid, soustředění a trpělivost.

Po Velikonocích začalo opravdové jaro. Na louce v Nemošicích rozkvetly pampelišky, tráva byla svěží a lákala k povalování, vyhřívání se na sluníčku i k pozorování brouků. Některé z nás lákala voda ve slepém rameni Chrudimky, i v ní jsme objevily spoustu zajímavých věcí a živočichů.

Cestou přes pole jsme vyplašily srnku, jindy zase bažanta nebo zajíce. Nad naší vrbou jsme zahlédli volavku, na řece jsme pozorovali kachny.

V květnu jsme se vyšlapanou pěšinkou vydali vysokou trávou až na Nemošickou stráň a došli jsme k naší oblíbené mamutí díře. Objevili jsme hluchavky, podběl, jitrocel i kopřivy.

Koncem května jsme na violkové zahradě uspořádali swap, měnili jsme nejen oblečení, ale také květiny a byliny.

V červnu jsme na zahradě přivítali mladší kamarády ze Školičky skřítky Máčka a ukázali jsme jim naše schovávačky, prolézačky i kuchyňku, kde vaříme nejrůznější lektvary.

Jednu červnovou sobotu jsme se vypravili na tradiční violkový výlet. Tentokrát nás kroky zavedli na zřícenině hradu Oheb. Opatrně, s dospělákem za ruku, jsme prozkoumali všechna zákoutí a vyhlídky nad sečskou přehradou.

Koncem června jsme na našem oblíbeném místě u vrby v Nemošicích prožili Jánskou slavnost. Z bylin, trav a květů jsme si upletli věneček nebo voničku.

Na Jitřenkové slavnosti jsme se rozloučili s našimi Jitřenkami, které prošly duhovou bránou, aby na konci léta našly ve škole nové kamarády a nové zážitky.